

Herzberg: *De Caracal*; in: *Teksten voor Toneel en Film*, Amsterdam 1991; International Theatre Bookshop/ De Harmonie: pp. 878-879.

Uit: *Nu ben ik alleen*.

Tegen het einde van de avond houdt ze de spanning niet meer vol en vertelt aan Robbert, de kapper, wat er aan de hand is.

ZIJ:

... ik zit de hele avond ik zit de hele week al op telefoon te wachten en ik houd het niet uit als hij niet gaat dus bel ik zelf weer iemand want ik zit te wachten maar eigenlijk wacht ik al een jaar Robbert.

Nou het zit zo. Heb je nog even tijd? Het is een lang verhaal.

Voor het eerst verliefd, een jaar geleden.

Getrouwd natuurlijk. Slecht huwelijk etc. Dol op mij, op slag, wil scheiden, belooft, smeekt etc. Ik zeg nee niks voor mij, als je over een jaar gescheiden bent bel je me maar op intussen geen contact. Niet zien niet bellen niet schrijven. Dat is een jaar geleden en daarom zit ik als een gek bij de telefoon.

Bel iedereen af word ontslagen word vermoord alles best als hij maar belt. Ik hou het niet meer uit Robbert.

Misschien is hij wel verzoend. Misschien is hij wel dood. Misschien is hij wel gescheiden en intussen met een ander getrouwd. Ik weet echt helemaal niks maar ik hou het niet uit.

Voor het eerst in mijn leven een echte liefde.

Een heel jaar -

in mijn kop wel, in mijn kop ben ik zo trouw als een hond geweest. Wat nu Robbert, ik hou het niet meer uit.

dat is een goede vraag. (*denkt na*)

Dat ik eindelijk eens op zou kunnen houden alles uit te stellen, dat voorlopige, dat het niet meer allemaal aldoor voorlopig zou zijn.

Nee, dat doe ik niet. Ik heb het nou een heel jaar volgehouden nou ga ik niet op het laatste moment toch hèm bellen. Dat zou jij ook niet doen

ja, na een half uurtje

maar als je een héél jaar lang elke dag je beheerst hebt dan ga je het toch niet op het laatst nog even verpesten?

Nou maar ik niet.

Ik ben niet moralistisch, ik wil zoiets gewoon niet op mijn geweten hebben. Slaap lekker schat

ik blijf nog even op.